

LANCZKOR GÁBOR

Víz szivárog a lábnyomomba és megcsillan benne a nap

Víz szivárog a lábnyomomba
és megcsillan benne a nap.
Forró homok. Alulról átmedvesedett kékesszürkés agyag.

A rezgőnyárfák néma lombja
a túlsó, messzi partoldalban.

Ellép mezítlel lábfejem
és víz szivárog le a finom peremen.
A víz vörösen-sárgán kicsapódó alvadt
ásványai.
Nedves dűnék. És szárazok.
Fehér finomhomok.

Víz csobogását hallani
a nád mögül.

Hosszában csordogál az úton a patak.

Ahol kiér a meghagyott kettős partoldal hús akácai alatt
a túlsó tágasabb térségre, ismét elmerül
a homokba, egészen föltelítve a talajt
szabadon széjjel-
áradt folyam-testével.

Elcsúsztatom a bal
lábfejem és
körben a felszín kocsonyásan megremeg.
Vulkánkúpok, félcentis kráterek.

*Por- s kvarcszemes
víz tör fel a kürtőkön.*

Akár az egyszervolt vulkánikus vidék.

*Mi már nem mi vagyunk s miénk
maradt e föld, megőrzött
minket, mi maradtunk a földdé.
Lehattünk bárkik.*

*Ana Labar, a gravitáció irányít
hozzád. Legyünk általam is magunkkal egyenlőbbé.*

Luca Signorelli

Tandori Dezsőnek

*A nedves felszín körben kocsonyásan megreteg,
ahogy a jobb
lábfejemet
húzom. Orvieto sághegynyi tufadomb-*

*ján fõnn a dómban Luca Signorelli
Feltámadás-freskóján valami effajta
anyagból hajtja
azokat az egészen fiatal halottakat testüket újraélni*

*a két arkangyal trombitaszava;
másznak elõ meztelenül.
És állnak, mint hogyha átlátszana
sírgödreik szemvillanásnyi ideje mögül*

*még valahogy a napragyogásba hunyt szem káprázata,
átütve, vissza.
A lábamat rezegtetve lassan combig lesüppedek a naptól csillogó iszapba.
Arrébb fehér homok, mint hogyha izzana.*

Gyerek-házaspár volt tíz éve

Gyerek-házaspár volt tíz éve.
Fenn a kőtengerben egy alacsony tövises fa alatt
árnyéka kortúrába égve
a körbefutó repedésben az aranykori nyarat,

nem látta semmi mécses önnön
fényétől a tűzvészt a londoni nagyablakok mögött.
Egymáson-egymásba, a földön
és földbe: ahogyan felöltöztünk és a kövek között

lépésenként haladtunk lassan
lefele és az aszfaltúton túl a fák után megint
le, a homokbánya-oldalban.
Ott át a nádas keskeny sávján és hideg vízerein.

A domb alatt kis bányatóvá
duzzadt a víz. És átítatta nagy foltokban máshol is
a széles sávban láthatóvá
lett hám mélyrétegét. Csak taposol egy helyben. Combodig

süllyedsz a csillogó iszapba.
Kihúzlak. Tiszta víz. És át meztelenül a meghagyott
hosszú gáton. Fűvében barna
levelek. A nyárfák. Odalenn túlhan vak fehér homok.

Két év. És nyolc, hogy érvet érvre.
Ki bírta volna ki. Földmélyi hó két tiszta test alatt
árnyékuk kortúrába égve.
Mozgott egy ideig; nem vált ketté, megállt és úgy maradt.